

Ben

Het septembernummer van *Jazz Bulletin*, een uitgave van het Nederlands Jazz Archief, is een lust voor het oog. Daar waar het blad dat je nu leest, deel uitmaakt en verslag doet van Het Nu, met oog voor traditie en toekomst, is het bulletin van het archief een perfecte aanvulling op *Jazzism* als je interesse hebt in het rijke Nederlandse jazzverleden, dat gedomineerd wordt door klinkende namen, prachtige anekdotes en vele buitenlandse grootheden die graag in ons land vertoefden.

Mijn persoonlijke favoriet is de pagina van saxofonist-columnist Ben van den Dungen. Hij beschrijft de bizarre rol van de Raad van Cultuur die ronduit schadelijk is voor de jazz en wereldmuziek, mede door hun interne worsteling waar ze nu wel of niet over gaan of verstand van hebben.

Ik wil daar graag iets aan toevoegen. Er waait een wind door Nederland die een verheerlijking van oppervlakkig amusement en de lach-of-ik-schietmentaliteit doet vermoeden. Ik noem het even het Jeroen van Koningsbrugge-effect.

Nu ben ik absoluut geen tegenstander van lichtvoetigheid, integendeel. Wel vind ik het jammer dat er een Of-Of systeem gehanteerd wordt in plaats van En-En. Ik bedoel daarmee dat in vervlogen tijden er binnen de diverse media plek was voor Lachen Om Homevideo's maar ook voor Jazz en andere eigentijdse muziek, en dan niet weggestopt in excuusurtjes maar prominent op radio, televisie en in magazines en kranten. Daar is vrijwel niets van over. Nu wordt elke 'scorende' formule over alles en iedereen uitgesmeerd met klassieke muziek

dirigerende BN'ers en brave talkshows tot gevolg. O ja, probleemjongeren zijn er ook in overvloed, zelden zie ik talentvolle jonge musici, componisten of beeldend kunstenaars voornamelijk in krantenbijlagen of op televisie.

De letterlijk grijze muizen en lachebekjes zijn de smaakmakers, de avonturiers en culturele entrepreneurs zoeken hun heil elders. Maar er is hoop: wijlen Cees Schrama wees mij erop dat de enorme stroom van jong talent op een dag een plek zal opeisen. Op het Conservatorium van Amsterdam waar ik onder meer werk, zie ik ze zichzelf daarop al voorbereiden. Bij de NTR vinden ze hun plek meer en meer en ook in dit blad worden ze gepresenteerd: het talent voor het andere culturele ecosysteem, waarvoor Ben van den Dungen pleit, staat klaar.

De conservatieve beleidsmakers zullen nog even hun best doen voor het pluche maar goede muziek heeft het altijd gewonnen van oneigenlijke motieven of eigenbelang. Mede dankzij Ben blijf ik vrolijk doen, als producer en presentator; mijn nieuwsgierigheid kent geen lockdown. O ja, Jeroen, niks persoonlijks hoor.

Co de Kloet is muziekproducer, presentator van CoLive! en werkt bij het Conservatorium van Amsterdam. Op deze plek belicht hij de Nederlandse jazzwereld.